

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φθ το κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χθραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φθ ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ετησίαν... δρ. 8,—

Εξάμηνος... > 4,50

Τρίμηνος... > 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνος

Ἑξωτερικοῦ:

Ετησίαν φρ. χρ. 10,—

Εξάμηνος > > 5,50

Τρίμηνος > > 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λελ. 20. Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λελ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Οδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Αὐγούστου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 39

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Ἡ Ζινέττα, μετὰ τὴν ὑποστήριξιν τῆς κυρίας Σαν-Ζέν, ἤνοιξεν εἰς τὸ Παλαι-Ροαριάλ κατάστημα δαντελλῶν, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν καλλιτέραν πελατεῖαν. Ὁ Τιάρκος ἐξακολοῦθε νὰ ὑπηρετῇ εἰς τ' ἀνάγκη αὐτῆς ὡς γιδαμαξᾶς καὶ ἰδιαιτέρος σύντροφος τοῦ μικροῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης. Δὲν ἔχει ὅμως ὅλην τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἡ νέα αὐτῆς ζωὴ στενοχωρεῖ πολὺ τὸν μικρὸν βοημόν. Ἄλλως τε καὶ τὸ γόητρον τοῦ Ναπολέοντος, κατὰ τοῦ ὁποῦ εἶχε συμμαχήσῃ ὅλη σχεδὸν ἡ Εὐρώπη, ἤρχισε νὰ μειοῦται.

Εἰς τὰ ἀνάγκη αὐτοῦ Κεραμεικοῦ ἐβασίλευεν ἡ μεγαλύτερα ἀταξία. Ἡσθάνετο ὅτι κύριος δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐκεῖ. Ἡ αὐτοκράτειρα δὲν ἀντιλαμβάνετο τὴν κατάστασιν. Ὁ Ἰωσήφ - Ναπολέων, τὸν ὁποῖον ὁ ἀδελφός του εἶχεν ἐκλέξῃ ὡς ἀντικαταστάτην του, ἐφώναζεν εἰς μᾶτην. Ὁ Ταλλεϋράνδος συνεννοεῖτο μετὰ τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Λουδοβίκου ΙΗ' καὶ μετὰ τοὺς Συμμάχους.

Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ εἶνε καγεῖς προφήτης, διὰ νὰ προείπῃ τὴν παρακμὴν.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ αὐλικοί, οἱ πιστοί, οἱ ἀφωσιωμένοι, τόσον πολυάριθμοι ἄλλοτε καὶ ὑποκύπτοντες εἰς τὸ ἐλάχιστον νεῦμα τοῦ κυρίου ἐγίνοντο ἄφαντοι...

Ὁ δὲ Τιάρκος, ὃν καὶ μὴ γνωρίζων ἐπακρίβως τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἀνεστάτωναν τὴν Εὐρώπην, προησθάνετο ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἐξηκολούθουν ἀκόμη πολὺ οἱ περίπατοι τοῦ μικροῦ βασιλέως τῆς Ρώμης μετὰ τὴν ἀμαξίαν τὴν συρομένην ἀπὸ λευκὰ πρόβατα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ο ΑΕΤΙΔΕΥΣ ΕΠΕΤΑΞΕ !

Τὴν 29 Μαρτίου 1814, ὁ Τιάρκος, εἰς τὸ Κεραμεικόν, κατερχόμενος ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του, περὶ τὴν ὁγδόην πρωΐν, διὰ νὰναλάβῃ τὴν ὑπηρεσίαν του πλησίον τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, κατεξεπλάγη παρατηρήσας τὴν ἀταξίαν ἐκείνην, ἡ ὁποία ἐμφαίνει τὰς ἐσπευσμένας ἀναχωρήσεις. Παντοῦ κιβώτια ἀνοικτά, βαλίτζαι, ταξιδιωτικοὶ σάκκοι. Οἱ αὐλικοὶ ἐπηγαινοῦρχοντο εἰς ὅλα τὰ δωμάτια καὶ συνωμιλοῦν χαμηλοφωνῶς μετ' ἀνυσίαν. Ὁ Λοκαῖν, ὁ ἀρχιθαλαμηπό-

λος, ἐπέβλεπε τὴν εἰς τὰ κιβώτια τοποθέτησιν τῶν ἰδιαιτέρων σκευῶν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, ἡ δὲ κυρία Μαρσάν, μία τῶν θαλαμηπόλων, συνεσκεύαζε διάφορα σπασμένα παιγνίδια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ μικρὸς δὲν ἐννοοῦσε νὰποχωρισθῇ: τὸν Πολωνὸν ἐκείνον λογχοφόρον του, μονόχειρα πλέον, καὶ τὸ ἀγαπημένον του ξύλινον ἀλογάκι, τοῦ ὁποῦ ἐλειπαν τὰ μάτια, ἡ σέλλα, ἓνα πόδι, ὁ χαλινὸς καὶ ἡ χαίτη.

Ἐν τῷ μεταξύ, διάφοροι ἀξιωματικοὶ διέσχίζαν τοὺς διαδρόμους βιαστικοί, ἡ κυρία τῆς τιμῆς σπεύδουσαι νὰποχαίρει-τίσουν τὴν Αὐτοκράτειραν, ἡ θαλαμηπόλοι μεταφέρουσαι φουστάνια καὶ ἐπανωφόρια. Ὁ Τιάρκος ἐνόησεν ἀπὸ τὴν ἀταξίαν ἐκείνην ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σοβαροῦ γεγονότος καὶ ἠρώτησε τὸν ἀρχιθαλαμηπόλον:

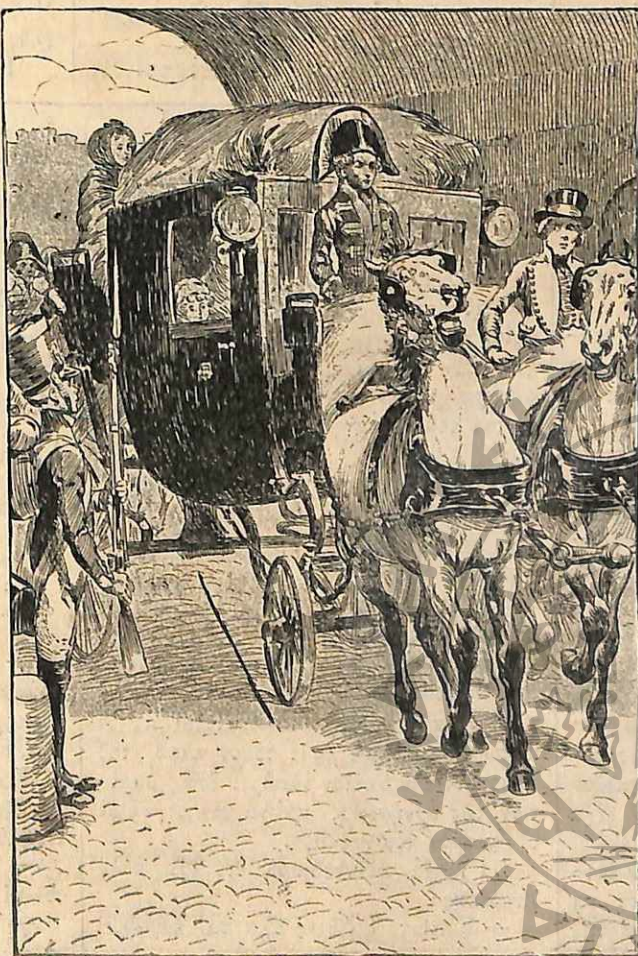
— Τί συμβαίνει, Λοκαῖν;

Ὁ αὐλικὸς διέκοψε πρὸς στιγμὴν τὴν ἐργασίαν του καὶ ἀπεκρίθη πρὸς τὸν Τιάρκον:

— Συμβαίνει ὅτι ὁ ἐχθρὸς πλησιάζει καὶ ὅτι ἀπεφασίσθη ἡ ἀναχώρησις τῆς Αὐτοκράτειρας καὶ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης διὰ τὸ Μπλουά.

Ἡ ἀπάντησις αὐτῆς ἐπροξένησε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὸν νεαρὸν γιδαμαξᾶν. Καὶ ἐνῶ οἱ περισσότεροι τῶν αὐλικῶν ἐκείνων δὲν ἐσυλλογίζοντο παρὰ πῶς νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ ταχύτερον τὴν τρεπομένην εἰς φυγὴν Αὐτοκράτειραν καὶ τὸ τέκνον τῆς, ὁ Τιάρκος ἠσθάνθη ἐξαίφνα νὰ μεγαλόνῃ, ἐντὸς τοῦ ἡ πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης ἀφοσίωσις.

Δὲν ἐπρόκειτο τώρα νὰ διασκεδάξῃ, καθὼς ἔλεγον εἰς τὴν Ζινέτταν, ἓνα παιδάκι τριῶν χρονῶν, ἐπρόκειτο νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ. Καὶ ὁ νεανίας ἠσθάνθη νὰ βράξῃ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ὅλος ὁ πόθος τοῦ ἀγώνος

«Ὁ Ἀετιδεὺς ἐπέταξε...»

όλον τὸ ἀχρησιμοποίητον μένος του. Ἐπιτέλους, θὰ ἡμποροῦσε νὰ δεῖξῃ τὸ θάρρος του, τὴν ἀνδρείαν του! Ὁ ρόλος του δὲν θὰ περιοριζέτο πλέον εἰς τὸ νὰ ὁδηγῇ μίαν γιδαμάξαν ἀνὰ τὸ πάρκον· τώρα θὰ ἡμποροῦσε νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐπλησίαζαν, ὡς φαίνεται, ἀπειλοῦντες νὰρπάσουν τὸν υἱὸν τοῦ Αὐτοκράτορος.

Αὐτὰ ἐσκέπτετο, ὅταν ὁ κ. Καζινὺ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου εὐρίσκετο.

Ὁ μικρὸς γιδαμάξας ὥρμησε πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν διαβεβαιώσῃ περὶ τῆς ἀφοσιώσεώς του, διὰ νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι ἡμποροῦσε νὰ βασιθῇ εἰς αὐτόν, ἀλλ' ὁ σταυλάρχης τὸν προέλαβε:

— Τιάρκε, τῷ εἶπεν, ἡ ὑπηρεσία σου λήγει. Δὲν ἡξεύρω πότε πάλιν θὰ τὴν ἀναλάβῃς, διότι ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης καὶ ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης ἡ Αὐτοκράτειρα, φεύγουν σήμερον ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Ὁ μικρὸς βοηθὸς δὲν ἐνόησεν ἀμέσως τί τοῦ ἔλεγεν ὁ κ. Καζινὺ, ἀλλὰ, βλέπων αὐτὸν νὰ φεύγῃ βιαστικά, τὸν ἐσταμάτησε καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Ὡστε δὲν θὰ μὲ πάρουν μαζί των;

— Ὁχι, καλέ μου Τιάρκε, ἀπεκρίθη ὁ σταυλάρχης· ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης, πρὸς τὸ παρόν, δὲν χρειάζεται γιδαμάξαν.

— Ἴσως, ἀπεκρίθη μὲ θάρρος ὁ νεανίας· χρειάζεται ὁμοῦ σωματοφύλακα καὶ ὑπερασπιστήν. Ὑπὸ τὴν ιδιότητα αὐτὴν ζητῶ νὰ τὸν συνοδεύσω.

Ὁ κ. Καζινὺ ἐκύτταξε τὸν Τιάρκον μὲ θαυμασμόν.

— Μπράβο, παιδί μου! ἐπιθύρισε.

Ἐπειτα μὲ πικρὸν μειδίαμα προσέθεσε:

— Ὡ, ἂν ἦσαν ὅλοι σὰν ἐσέ... θὰ ὑπῆρχεν ἀκόμη ἐλπίς.

Καὶ σφίγγων θερμῶς τὴν χεῖρα τοῦ Τιάρκου, τῷ ἐξήγγισεν ὅτι, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν πάρῃ μαζί του. Θὰ ἐταξίδευαν πολὺ βιαστικά, μὲ δύο μόνον ἀμάξια, χωρὶς συνοδείαν, μὲ τὸ ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον προσωπικόν. Ὁ ἴδιος ὁ Ναπολεὼν εἶχε στείλῃ αὐτὰς τὰς διαταγὰς.

Ἐννοήσας, ὅτι ἦτο ἀνοφελὲς νὰ ἐπιμείνῃ, ὁ μικρὸς βοηθὸς ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ νὰποχαιρετήσῃ τὸν βασιλέα τῆς Ρώμης καὶ τὴν παιδαγωγὸν κυρίαν Μοντεσκιού. Κατῆλθε πρὸς τοῦτο εἰς τὰ δια-

μερίσματα τοῦ ἱσογείου, τὰ ὅπῃα εἶχον ἐπιπλωθῇ ἐσχάτως διὰ τὸν υἱὸν τοῦ Ναπολεόντος. Διέσχισε τὴν αἴθουσαν τῶν ἀκροάσεων καὶ τὸν θάλαμον τῶν γυναικῶν τῆς ὑπηρεσίας, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ εὐρύχωρον δωμάτιον, τὸ ἐνδεδυμένον μὲ πράσινον ὕφασμα, ὅπου εὐρίσκετο ὁ μικρὸς βασιλεὺς μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ του.

Μόλις εἶδε τὸν φίλον τοῦ Τιάρκον, ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος ἐστέ-

κετο σιωπηλὸς καὶ δυσθυμὸς παρὰ τὸ παράθυρον, ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν μὲ ὀλὴν τὴν ταχύτητα τῶν μικρῶν ποδῶν του.

— Τάκο! Τάκο! ἀνέκραξε· ἔλα γρήγορα! Θέλω νὰ πᾶμε περίπατο μὲ τὰρνάκια!

Ὁ νεαρὸς βοηθός, ὁ ὁποῖος ὑπεκλίνετο πρὸ τῆς κυρίας Μοντεσκιού, ἀντὶ τῆς λαλαξείας αὐτῆς βλέμμα σημαίνον, ὅτι τὸ δυστυχὲς παιδί

θὰ φευγε διὰ περίπατον πολὺ μακρυνότερον ἀπὸ αὐτὸν ποῦ ἐπεθύμει, καὶ χωρὶς «τὰρνάκια» αὐτὴν τὴν φορὰν.

Ὁ μικρὸς βασιλεὺς ἐθύμωσε ποῦ δὲν τοῦ ἀπαντοῦσαν.

— Θέλω! ἐπανελάβε κτυπῶν μὲ τὸ ποδαράκι του τὸ πάτωμα· ἐγὼ θέλω!

— Ὁχι, Μεγαλειότητε, ἀπεκρίθη ἡ παιδαγωγὸς· δὲν θὰ πᾶτε σήμερον μὲ τὴν ἀμάξαν τοῦ Τιάρκου.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἦτο πολὺ εὐερέθιστος, ὡς νὰ προσοθάνετο τὴν δυστυχίαν τοῦ μέλλοντος, κατελήρθη ἀμέσως ὑπὸ λυσσώδους ὀργῆς, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ ξεφωνίξῃ, νὰ κυλίσαι εἰς τὸ πάτωμα, νὰ ὀρμᾷ κάθε τόσο κατὰ τοῦ Τιάρκου, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει ἴσως ὑπάλπιον τῆς ἀρνήσεως, καὶ νὰ τὸν κτυπᾷ μὲ τὸν μικρὸν του γρόνον.

Ἡ κυρία Μοντεσκιού διέταξε τοὺς ὑπηρέτας:

— Κλεῖστε ἀμέσως ὅλα τὰ παράθυρα!

Οἱ ὑπηρεταί, οἱ ὁποῖοι ἀποτελείωναν

βιαστικοὶ τὰς ἐτοιμασίας τοῦ ταξιδίου, ἐκύτταξαν τὴν παιδαγωγὸν μὲ ἀπορίαν.

— Κλεῖστε τὰ! ἐπανελάβεν ἡ παιδαγωγός.

Ὑπήκουσαν καὶ εἰς τὸ δωμάτιον ἐγένεν ἔξαρτα σκότος.

— Γιατί ἐστὶ σκοτάδι; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς βασιλεὺς σαστισμένος.

— Γὰρ νὰ μὴ φαίνεται ὁ θυμὸς σας, Μεγαλειότητε, ἀπεκρίθη ἡ παιδαγωγός. Τί θὰ ἔλεγον ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ποῦ θὰ τοὺς κυβερνήσετε ἴσως μίαν ἡμέραν, ἂν σὰς ἔβλεπαν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν; Νομίζετε ὅτι θὰ θελήσουν νὰ σὰς ὑπακούσουν, ἂν μάθουν ὅτι εἰσθε κακός;

Τὸ μάθημα αὐτὸ κατηύνασε τὸ παιδίον. Τὰ παράθυρα ἠνοιχθήσαν πάλιν, αἱ προετοιμασίαι ἐξηκολούθησαν, καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης ἐπλησίασε τὸν Τιάρκον ἐρωτῶν αὐτὸν μὲ καλωσύνην:

— Ἐπὸνέσεις πολὺ ποῦ σὲ κτύπησα, Τάκο;

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ὑπὸ τὰ παράθυρα ὁ κρότος τῶν ταξιδιωτικῶν ἀμαξῶν καὶ ἑνας ἀξιωματικὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Κυρία, εἶπε χαιρετῶν τὴν παιδαγωγὸν· εἶνε ὥρα· ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότητος κατεβαίνει.

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Μοντεσκιού, ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης θὰ ἔλθῃ ἀμέσως.

Ἐλάβε τότε τὸν μικρὸν ἀπὸ τοῦ χέρι καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ ἔξω. Ἀλλ' αὐτὸς ἀνίστατο. Δὲν ἐτόλμοιτο νὰ παραθυμώσῃ αὐτὴν τὴν φορὰν, ἔκλαιεν ὁμοῦ καὶ ἰκέτευεν εὐγενῶς:

— Μαμμά-Κιού!... Τάκο!...

ἄς μὴ φύγωμε!... ἄς μείνωμε!... ὅθι εἶμαι φρόνιμος... πολὺ φρόνιμος!

Ἡ παιδαγωγὸς ἐπέμεινε μὲ γλυκύτητα:

— Μεγαλειότητε! πρέπει νὰ ὑπακούσωμε τὸν πατέρα σας, τὸν Αὐτοκράτορα... Πρέπει νὰ φύγωμε!

Ἡ θύρα ἠνοιξε, σπρωγθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Καζινὺ, καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα Μαρία-Λουίζα, μὲ ταξιδιωτικὴν ἐνδυμασίαν, εἰσῆλθε.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησε, βλέπουσα τὸν υἱὸν τῆς νὰ κλαίῃ.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης δὲν θέλει νὰ φύγῃ! ἀπεκρίθη ἡ κυρία Μοντεσκιού ὑποκλινομένη.

Ἡ Αὐτοκράτειρα, χωρὶς νὰποκριθῇ πρὸς τὴν κυρίαν Μοντεσκιού, τὴν ὁποίαν δὲν ἀγαποῦσεν, ἐστράφη πρὸς τὸν σταυλάρχην καὶ τῷ εἶπε:

— Κύριε Καζινὺ, πάρετε, σὰς παρακαλῶ, τὸν βασιλέα.

Ὁ σταυλάρχης ἔσκυψε καὶ μὲ προσοχὴν ἐσήκωσε τὸν βασιλόπαιδα εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπρόσθασε νὰρπάξῃ τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου, πλησίον τοῦ ὁποῖου εὐρίσκετο, καὶ κρατοῦμενος ἀπὸ αὐτὰ μὲ ὀλὴν τοῦ τὴν δύναμιν, ἐφώναζε:

— Δὲ θέλω νὰρίσω τὸ σπῆτι μου!... δὲ θέλω νὰ φύγω!... Τάκο, βοήθησέ με!... Ἀφοῦ ὁ πατέρας μου δὲν εἶνε ἐδῶ, ἐγὼ εἶμαι ὁ κύριος καὶ κάνω ὅ,τι θέλω!

Ἡ κυρία Μοντεσκιού, συγκεκλινημένη, ἐστράφη διὰ νὰ σκουπίσῃ τὰ δάκρυά της. Ἀλλ' ἡ Αὐτοκράτειρα, μὲ κάποιον θυμὸν εἰς τὴν φωνήν, ἐπανελάβεν:

— Ἐμπρός! φεύγομε!

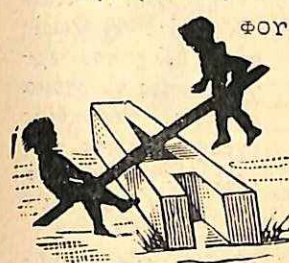
(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΦΡΑΪΝΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΦΟΥ σὰς ἔγραψα προχθὲς διὰ τὸ νέον τράμ τῆς γειτονιάς μας, θὰ σὰς διηγηθῶ σήμερον, ὡς συνέχισαν, τὸ κατόρθωμά ἐνός ἄλλου τράμ, ὀλίγον παλαιότερου, μισῆς ἄλλης γειτονιάς... Θὰ ἦτο κάτι τοσοῦτον, ἂν εἶχε τὰ θύματα ποῦ ἡμποροῦσε νὰ ἔχῃ. Τώρα ὁμοῦ, ἀφοῦ ἐξ αἰτίας του δὲν ἐπαθεν ἄνθρωπος, εὐτυχῶς, εἶνε μόνον ἀστεῖον καὶ... διδακτικόν.

Ἦτο πρῶτῃ. Τὸ τράμ τῆς Κολοκυνθοῦς ἔφθασεν αἰσίως εἰς τὴν Ἀκαδημίαν καὶ ἐσταμάτησεν. Ἐκεῖ οἱ ἐπιδάται του ἔπρεπε νὰ περάσουν εἰς ἄλλο τράμ καὶ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξίδι των ὡς τὴν Ὀμόνοϊαν. Κατῆλθον λοιπὸν αὐτοί, ὁ εἰσπράκτωρ, ὁ ὁδηγός, ὅλοι... Τὸ πρῶτον τράμ ἔμεινεν ἔρημον. Ἀλλ' ὡς νὰ ἐπερίμενεν αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν, ἀφανίσαν ἀμέσως, ἐχειραφετήθη, ἐξέκλινεν καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ μόνον τοῦ ἐπὶ τῆς γραμμῆς. Ὁρμήσαν νὰ τὸ σταματήσουν, ἀλλ' ἦτο ἄργα. Εἶχε πάρῃ πλέον τὸν κατήφορον καὶ ἡ ταχύτης του ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἠξίωνε καταπληκτικῶς. Καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ τὸ ἀφίσουν... νὰ κάμῃ τὸ κέρι του.

Τὸ ἔκαμε μέχρι τέλους. Μὲ ἰλ-

γίωδῃ ταχύτητά διέσχισε τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, ἐξετροχιάσθη καὶ ὡς βόμβα ἔπεσεν εἰς τὴν Πλατείαν τῆς Ὀμονοίας. Ἐκεῖ, ἀφοῦ ἔκλυε τὸ δυστυχισμένο ἄλογον ἐνὸς ἀμαξιοῦ, ἀνέβη εἰς τὸ πεζοδρόμιον τῆς Πλατείας καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὰ κάγκελα τῶν ἀποχωρητηρίων. Ἀπὸ ἐκεῖ ὁπισθοδρόμησε μὲ ὀρμήν, κατέρριψεν ἕνα ὑπερύψηλον στύλον τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτὸς καὶ ἐσταμάτησεν.

Ὁλ' αὐτὰ ἐγένανεν ἐντὸς δευτερολέπτων. Τόση μεγάλη ἦτο ἡ ταχύτης, τὴν ὁποίαν ἀνέπτυξε τὸ κινητὸν ἐκεῖνο τὸ κατακρημνιζόμενον ἐπὶ τῆς καταφεροῦς γραμμῆς, ὥστε, ὅταν κατόπιν ἐξετροχιάσθη καὶ ἔτρεχεν ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον, οἱ τροχοὶ του δὲν ἄφιναν ἴχνη ἐπὶ τῆς ἀσφάλτου! Δὲν ἔτρεχε πλέον· ἐπέτοσε. Θὰ ἔλεγες ὅτι ἦτο ὁ «Τρόμος» τὸν ὁποῖον μᾶς περιέγραψεν ὁ Ἰούλιος Βέρν εἰς τὸν «Κοσμοκράτορα». Καὶ ἦτο πραγματικῶς ὁ τρόμος καὶ ἡ κατάπληξις τῶν διαδωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔτρεχαν ὡς τρελλοὶ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸ στοιχειωμένον ἐκεῖνο τράμ, ποῦ κατακυλούσε μόνον του, ἔξω ἀπὸ τὰς γραμμὰς του, χωρὶς ὁδηγόν, χωρὶς ρεῦμα. Διότι εἶνε περιττὸν νὰ σὰς εἴπω, ὅτι τὸ ἀρηνιάζαν βαγόνι δὲν ἐκινεῖτο τώρα διὰ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ. Ἡ μηχανὴ του δὲν ἐδούλευεν, ἡ κεραία του δὲν ἤγγιζε τὰ σύρματα. Μετεκινεῖτο ἀπλῶς ἐπὶ «κεκλιμένου ἐπιπέδου», καθὼς τὸ λέγει ἡ φυσική, καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀπέκτινεν τὴν ἱλιγγιώδη ἐκείνην ταχύτητα, ποῦ διὰ νὰ ναυπηγῇ εἰς εὐθὴν ἡ ἀνηφορικὸν δρόμον θὰ ἐχρειάζετο ἡ τελειότερα μηχανή, ἡ μηχανὴ τοῦ «Τρόμου»...

Τὸ εὐτύχημα εἶνε, ὅτι τὴν ὥραν ἐκείνην, οὔτε οἱ διαβάται ἦσαν πολλοί, οὔτε ἀμάξια ἐστάθμευον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Πλατείας, ὅπου ἔπεσεν ἡ βόμβα. Ἀλλὰ πολλὰ θύματα θὰ ἐθρονοῦμεν. Τώρα ἑνας ἀμαξίας μόνον ὀρνεῖ τὸ ἄλογόν του, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς θὰ παρηγορηθῇ, διότι ἡ Ἐταιρεία θὰ τὸν ἀποζημιώσῃ. Θὰ διορθώσῃ ἐπίσης τὸ πεζοδρόμιον ποῦ ἐγάλασε καὶ τὸν στύλον ποῦ ἐκρημνίσθη. Θὰ τιμωρήσῃ δὲ καὶ τὸν ὁδηγόν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐσφίξε καλὰ τὸ φραῖνον καὶ ἄρισε τὸ ἀτελὲς σταματισμένον τράμ νὰ πάρῃ δρόμον μονάχον του. Ὅπως δὲ ποτε, τέσσαρας πέντε χιλιάδας δραχμὰς θὰ στοιχίσῃ εἰς τὴν Ἐταιρείαν τὸ κέρι τοῦ τράμ, μὰζι μὲ τὴν μικρὰν ἐπισκευὴν ποῦ χρειάζεται τώρα καὶ τὸ ἴδιον (διότι αὐτὸ δὲν ἐπαθε μεγάλα πράγματα.)

Ἀλλ' ἂν δὲν ἐθορηθῶσεν ἡ καλὴ τύχη, πόσας ἀποζημιώσεις θὰ εἶχαν νὰ πληρώσουν οἱ ὑπεύθυνοι, πόσαι ζημίαι, πόσα ἀνεπανόρθωτα ἴσως δυστυχήματα θὰ ἐγίνοντο! Ὁ ἄνθρωπος, βλέπετε, δαμάζει, ἡμερώνει τὰς φυσικὰς δυνάμεις καὶ

τὰς χαλιναγωγεῖ. Τότε τὸν ὑπηρετοῦν καὶ τῷ χρησιμεύουν. Ἡ παρρηκρὰ ὁμοῦ ἀπροσεξία του ἀρκεῖ διὰ νὰ τοῦ τὰς κάμη καταστρεπτικὰς. Ὁ ἡλεκτρισμός, ὁ ὁποῖος μᾶς φέγγει τὴν νύκτα ἢ κινεῖ τὰς ἀμάξιας μας, εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ κεραυνός. Καὶ τὸ γοργὸν τράμ, ποῦ μᾶς μεταφέρει πειθήνιον ὅπου θελομεν, εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ βόμβα.

Προσέχετε νὰ σφίγγετε καλὰ τὸ φραῖνον!... Εἰς ὅλα τὰ πράγματα χρειάζεται. Ὅλαι αἱ δυνάμεις θέλουν χαλινόν· ἀκόμη καὶ τὰ προτερήματα. Διαφορετικὰ φέρουν καταστροφὰς.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ

ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ ΚΑΙ ΓΑΤΕΣ

Σὲ γάτας τάχριο ἔπεσε μιά νυχτερίδα νύχτῃ, ἡ πρόθυμή της τύχη, Ποῦ ἐπρόφτασε καὶ μάζεψε τὰ δύο χερό-

[φτερά της

καὶ λέει, σὰ διπλωμάτης·

— Ἄσε με, γάτα μου, ἄσε με! λυπήσου με,

[νὰ ζήσω

Μὴ θέλεις μὲς' στὰ νύχια σου πικρὰ νὰ ξε-

[ψυχῆσω;

— «Δὲν εἴμπορῶ, Πουλάκι μου, τῆς κρυφο-

[λέει στὸ αὐτί,

τί ἡ τέχνη μου εἶνε αὐτή.

Κ' ἔπειτα, μάθε, τὰ πουλὰ συνήθισα νὰ

[τρώγω...]

— Μὰ τότες... ἔχεις λόγο

Νὰ μὴ μὲ φῆς, γατοῦλά μου· γὰρ κῆρα με

[λιγάκι...

Ἐγὼ εἶμαι... ποντικάκι!

Παρατηρεῖ τὴν ὄψη της καὶ λέει στὴ νυ-

[χτερίδα:

«Μὲ συγχωρεῖς, ποντίκι μου, δὲν πρόσεξα,

[δὲ σ' εἶδα]

Πολλὴ ὥρα δὲν ἐπέρασε καὶ τὴν τασκάνει

[πάλι

Μὲ τὸ φορικτὸ της νύχτι

Μιά γάτα σουβλερόνυχῃ, καὶ πῶ ἀγρία, πῶ

[μεγάλῃ,

Μὰ, νὰ ἡ χρυσὴ της τύχη,

Ποῦ ἐπρόφτασε καὶ πρόβαλε τὰ δύο χερό-

[φτερά της

Καὶ λέει, σὰ διπλωμάτης·

— Ἄσε με, γάτα μου, ἄσε με! λυπήσου με

[νὰ ζήσω

Καὶ μὴν ποθεῖς στὸ νύχτι σου σκληρὰ νὰ

[ξεψυχῆσω!

— «Δὲν εἴμπορῶ, ποντίκι μου», τῆς κρυφο-

[λέει στὸ αὐτί:

«Τί ἡ τέχνη μου εἶνε αὐτή...

Κ' ἔπειτα, μάθε, ποντικὸς συνήθισα νὰ

[τρώγω...]

— Μὰ, τότες, ἔχεις λόγο...

Νὰ μὴ μὲ φῆς, γατοῦλά μου· γὰρ κῆρα με

[λιγάκι...

Πουλάκι εἶμαι, πουλάκι!...

Παρατηρεῖ... δύο φτερά καὶ λέει στὴ νυ-

[χτερίδα·

«Μὲ συγχωρεῖς, πουλάκι μου, δὲν πρόσεξα,

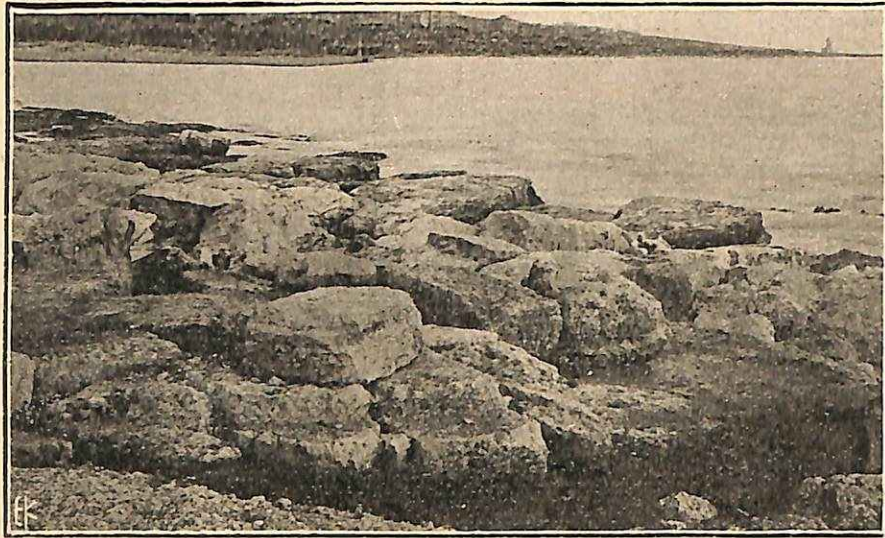
[δὲ σ' εἶδα;]

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΟ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΙΟΝ

Ἐν ἱερὸν προσκύνημα. — Μία λαμπρὰ ἐκδρομὴ παιδική.

Καλή μου Διάπλασι,
Πιστεύω ὅτι πάντες οἱ καλοὶ σου φί-
λοι, ἀφοῦ ἔμαθον εἰς τὸ σχολεῖον διὰ τὰ

[Τὸ Θεμιστόκλειον. — Νοτιοδυτικὴ ὄψις τῆς κρηπίδος.

δοξασμένα νερά τῆς Σαλαμῖνος, καὶ διὰ τὸν μέγαν ναυάρχον τῶν παλαιῶν χρόνων, ἰδρυτὴν τῆς ναυτικῆς δόξης τῶν Ἀθηναίων, θὰ θελήσωσι νὰ μάθωσι καὶ ἂν σφίζεσται τι σχετικὸν πρὸς τὸ μέγα αὐτὸ ὄνομα, πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Θεμιστοκλέους. Πολὺ προθύμως, πρὸς χάριν αὐτῶν, σοῦ στέλλω ὀλίγας σημειώσεις μόνον, διὰ καὶ τι μέγα τὸ ὅποῖον σφίζεται καὶ εἰς τὸ ὅποῖον ἡ νέα γενεὰ μόνη ἔπρεπε νὰ τελέσῃ προσκύνημα ἀληθές.

Δυνάμεθα νὰ καυχώμεθα, ὅτι ἔχομεν τὸ μέρος, ὅπου ἐνεστασίασθαι τὰ ὅσα τοῦ Θεμιστοκλέους. Τοῦτο εἶνε μέγα τι. Ναί, ἀπὸ μακροῦ ἐδεικνύοντο τάφοι τινεῖς εἰς τὴν ἀριστερὰ διὰ τὸν ἐξερχόμενον ἀπὸ τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς θέσιν, τὴν λεγομένην *Ἐυδοφάνειον*· οὐδεὶς ὁμῶς τῶν ἀναφερόντων ἐτόλμα νὰ βεβαιώσῃ τοῦτο, πάντες δὲ μετὰ μεγάλου διασταγμοῦ καὶ ἀμφιβολιῶν ἐξεφράζοντο. Μετὰ μακρὰν μελέτην καὶ ἐρευνὰς πολλὰς, δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ κλίνω τὸ γόνυ πρῶτος πρὸς μνημεῖον τόσοῦ μεγάλῃς σημασίας.

Δὲν εἶνε δυνατόν ὁ τάφος τοῦ ἀνδρὸς νὰ ᾔτο εἰς τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτίθετο ἕως τῶρα.

Πάντα τὰ μέρη τῶν συγγραφέων, εἰς τοὺς ὁποίους ἀναφέρεται τὸ πρᾶγμα, ἀποκρούουσι τοῦτο· καὶ τοῦτο μὲ ἠνάγκασε νὰ ζητήσω ἀλλαγῇ τὸ μνημεῖον. Καὶ τὸ εὑρον. Τὸ ἀπέδειξα εἰς ἰδιαιτέρον βιβλίον μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «τὸ Θεμιστοκλειον», εἰς τὸ ὅποῖον δύναται τις νὰ ἴδῃ πάντα τὰ ἐπιχειρήματα

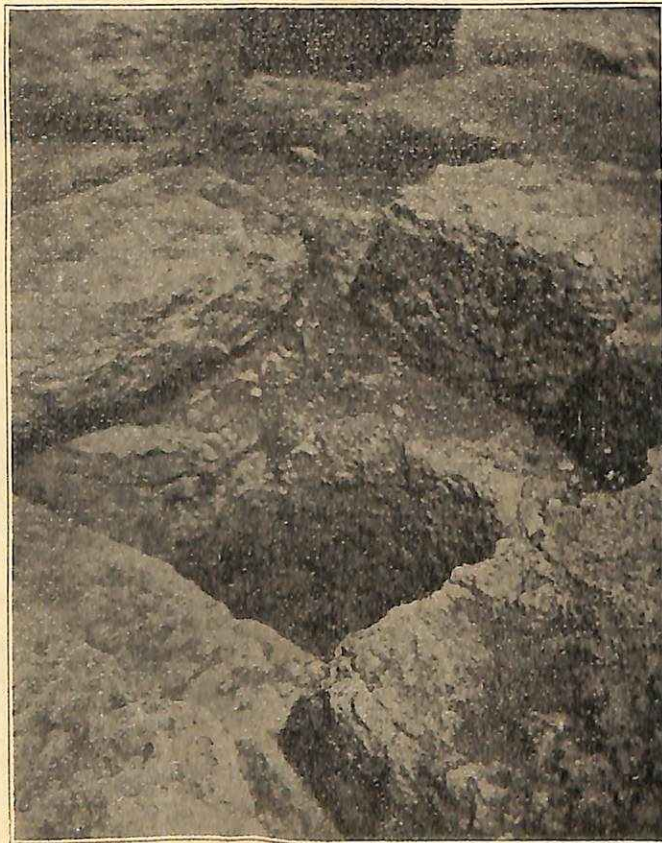
διὰ τῶν ὁποίων σαφέστατα ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ τάφος τοῦ Θεμιστοκλέους, ἡ μᾶλλον τὸ μέρος ἐνθα ἐτέθησαν τὰ ὅσα αὐτοῦ, μετακομισθέντα ἐκ Μαγνησίας τῆς Μ. Ἀσίας, ἐνθα ἀπέθανεν ὁ Θεμιστοκλῆς, εἶνε ἀκριβῶς εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος εἰς τὴν θέσιν Κάβος Κράναρη, δεξιὰ

τῆς θαλάσσης, μὴ προσβαλλομένη ὑπ' αὐτῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας κρηπίς, βάσις μεγάλη, βάσις εὐμεγέθης καὶ τὸ περὶ αὐτὴν βωμοειδὲς, ἐπιστρωμένη διὰ λίθων μεγάλων. Τοὺς λίθους τοὺτους τοὺς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μνημείου εἶχον ἀνασηκώσῃ οἱ τυμβωρύχοι καὶ ἐφάνη ἡ κοιλότης, ἐν τῇ τῆς ὁποίας βεβαίως ἐν θῆκῃ τινὶ ὑπῆρχον τὰ ὅσα τοῦ μεγάλου ναυάρχου. Ἐκεῖ ἀνευρέθησαν καὶ θραύσματα ἀγγείων καὶ κόνις καὶ συντρίμματα μικρὰ ὀστέων καὶ κάλπης μαρμαρίνης νεκρικῆς τεμάρχου.

Θέσις λαμπροτέρα διὰ τοιοῦτον μνημεῖον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἐκεῖ πρὸς τοῦ λιμένος τοῦ Πειραιῶς, θέσις, εἰς ἣν προσαρμόζονται πάντα τὰ χωρία τῶν συγγραφέων, εὐρέθη δὲ καὶ τάφος πρὸς ἀναπόθεσιν ὀστέων καὶ ὄχι πρὸς ἐνταφιασμὸν σώματος ὀλοκλήρου. Εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ περιδόξου στενοῦ, φαινομένη πανταχόθεν, ἔχουσα ἀκριβῶς ἀντικρὺ ἐπὶ τῆς Σαλαμῖνος τὴν Τροπαίαν ἄκραν (Βαθεῖα Ποῦντα) μὲ τὰς Σειληνίας (Σελήνια), ἐνθα ἄλλο σημαντικὸν μνημεῖον, τὸ Τρόπαιον τοῦ Θεμιστοκλέους, ὡς ἀπέδειξεν ὁ σφός μου μαθητὴς Ἰω. Ν. Σβορώνος, ἐν τῷ μέσῳ δὲ τὴν Ψυττάλειαν, ἐφ' ἧς τὸ Τρόπαιον τοῦ Ἀριστείδου. Πόσον ἐνδοξὸς καὶ πόσον ὠραία καὶ πόσον μεγαλοπρεπὴς εἰκὼν! Ὅταν βλέπῃ τις πρὸς τὴν θέσιν ἐκείνην χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τοῦ ἔρχονται εἰς τὸ στόμα αἱ λέξεις, τὰς ὁποίας ἔγραψε κάποιος παλαιὸς ποιητὴς διὰ τὸν τάφον τοῦ Θεμιστοκλέους:

«Ὁ σὸς δὲ τύμβος
ἐν καλῷ κεχωσμένος,
«Τοῖς ἀμπόροις
πρόσρησις ἔσται παν-
[ταχοῦ]»
«Τοῦς τ' ἐκπλέον-
τας εἰσπλέοντάς τ'
[ὀφεται]»
«Χωπόταν ἀμίλλα
τῶν νεῶν θεάσεται».

Πόσον ὠραῖον θὰ ᾔτο ἐὰν διοργανούτο ἐν παιδικόν, ἐν ἀρελὲς προσκύνημα ἀπὸ τοὺς καλοὺς σου φίλους, ἀγαπητῇ μου παλαιᾷ σύντροφος ἀπὸ τὰ πρῶτα σου βήματα ὅπως τώρα ἀκούμῃ! Προτείνω αὐτὴν τὴν ιδέαν καὶ ἄς τὴν ἀναλάβωσιν, ἄς τὴν ἐκτελέσωσιν οἱ τόσο ἐνθεροὶ ὅπαδοί σου, συνεννοούμενοι μετὰ τῶν φί-

Τὸ κέντρον τοῦ μνημείου μετὰ τῆς κοιλότητος ἐνθα ἀπέτεθον τὰ ὅσα τοῦ Θεμιστοκλέους.

τάτων μοι ἐκ Πειραιῶς, τελουμένης οὕτω μίᾳ ἐπιμνημοσύνῳ τελετῆς περὶ τὸ μέγα ἐκεῖνο ὄνομα, ἀκριβῶς ἐκεῖ παρὰ τὴν ἱερὰν Σαλαμῖνα ἐπὶ τῆς Πειραικῆς ἀκτῆς. Εἶμαι προθυμότερος νὰ τοὺς ὁδηγήσω, νὰ συγκινηθῶ ἀπ᾽ ἐτι μὲ τὴν νέαν γενεάν ἐν χορῷ περὶ τὸν σεμνὸν ἐκεῖνον χώρον. ἀνυψουμένην εἰς τοὺς εὐκλεεῖς χόρους τῆς ἐνδόξου πατρίδος. Εἶμαι ἔτοιμος ὡς ἀπαρχὴν τῶν ἐξ Ἀθηνῶν ἐκδρομῶν μας νὰ τάξω ταύτην, ἔχων τὴν πεποίθησιν, ὅτι προσφέρω ἔστω καὶ

μικρόν τι εἰς τόσο μέγα μάθημα, οἷον ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Θεμιστοκλείου καὶ τοῦ

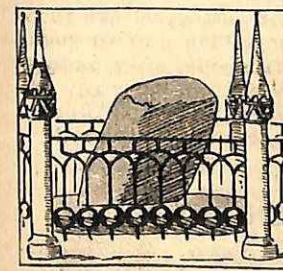
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ὁ Κρασοπατέρας

Ὁ Κρασοπατέρας αὐτὸς εὐρίσκειται εἰς τὴν συλλογὴν ἐνὸς Γάλλου φυτολόγου, εἰς τὸ Λυόν. Διότι δὲν εἶνε παρ' ἀπ' ὅλα ὅσα εἰς τὰς ἀπὸ μίαν ρίζαν! Καὶ ἄλλοτε ἐδημοσιεύσαμεν ρίζας μὲ παράδοξα ἀνθρώπινα σχήματα. Ἀλλ' ὁμολογουμένως ἡ σημερινὴ εἶνε ἡ ὠραιότερα ὄλων. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸν μεθυμένον αὐτόν, ποὺ παραπαίει μὲ τὴν μπουτίλλαν ἐν τῷ χέρι, τὸν ἔκαμεν ὁ ἰκανότερος ξυλογλύπτης!

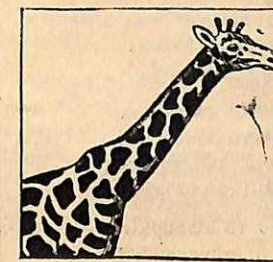
Ὁ θρόνος τοῦ Κίγκετον

Εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς μικρᾶς ἀγγλικῆς πόλεως Kingston-on-Flames, εὐρίσκειται μία πέτρα ἡ ὁποία ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς θρόνος κατὰ τὴν στέψιν τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας!

Ἡ συνθήκη αὐτὴ ἐγκατελείφθη μετὰ τὴν ἀνάρρησιν τῆς δανικῆς δυναστείας, σήμερον δὲ ὁ παράδοξος θρόνος, περιφραχθεὶς ὑπὸ κομψοῦ κιγκλιδώματος, ἐπιδεικνύεται ὡς ἱστορικὸν μνημεῖον καὶ προσελκύει τοὺς φιλοπεριεργούς.

Τρίκερος καμηλοπάρδαλις

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν, διασχίζων ἔρημον τῆς ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς, ἕνας ἐφερευνητὴς ἐφόνευσε καμηλοπάρδαλιν, ἡ ὁποία εἶχε τρεῖς κέρατα, καὶ τῆς ὁποίας τὸ σῶμα ἔφερε μαύρας καὶ λευκὰς κηλίδας, ἀντὶ τῶν συνήθων ὑποκιτρίνων. Ὁ ἐφερευνητὴς αὐτὸς συνήνησεν ἀγέλην ἐκ δέκα ἡ δώδεκα καμηλοπαρδάλων τοιοῦτου εἴδους, ἀγνώστου εἰς τοὺς ζωολόγους.

Παίγνιον

Νὰ συναρμολογηθῶν τὰ ἐκτὼ αὐτὰ κομμάτια ὥστε νὰποτελεσθῇ γελοιογραφία κομψομένου κυρίου, ἐν κατατομῇ (profil) καὶ μὲ καπέλλον. Παρόμοιον ἐδημοσιεύθη καὶ εἰς τὸ 16ον φύλλον.

ἐκεῖθεν συνόπτου στενοῦ τῆς Σαλαμῖνος.

Μὲ τὴν προσδοκίαν ἔσπαθώματος ἀληθοῦς ὑπὲρ τοιαύτης ιδέας, ἔτοιμος νὰ ταχθῶ παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς καλῆς τῶν φίλων σου χορείας, ὡ φίλτάτη Διάπλασις, δι' ἐν τοιοῦτον ἱερὸν προσκύνημα, παρακαλῶν δὲ νὰ πρωτοστατήσῃς μετ' αὐτῶν, διατελῶ

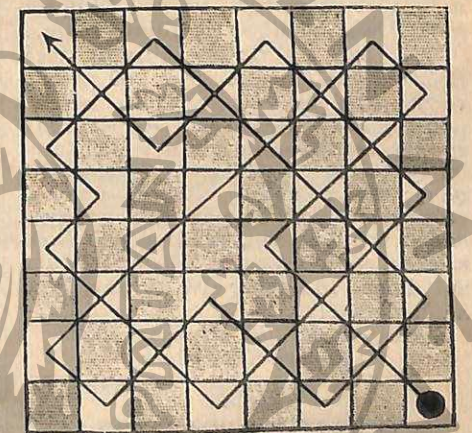
Πρόθυμος

ΙΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗΣ

διευθυντὴς τοῦ Δραγασιείου
ἐκπαιδευτικοῦ ἰδρύματος

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἴμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἀνω Παιγνίου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ **μὴν δέκαρην ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον**. Τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν λύσεων θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθεῖσιν ὁμῶς δι' ἐνός, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητὴς, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Προβλήματος τοῦ 37ου φυλλαδίου

Ἡ εἰκὼν δεικνύει πῶς θὰ κινήθῃ τὸ πλόνι διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἐπάνω λευκὸν τετραγωνίδιον κατὰ τοὺς τεθέντας ὁρους.

[Ἐπειδὴ ὀλίγοις εἴσται τὴν λύσιν τοῦ ἀνωτέρου Προβλήματος, ὁ Διαγωνισμὸς αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος (φυλ. 37) θὰ συγχωρευθῇ μὲ τὸν τῆς προσεχοῦς (φυλ. 38).]

Ἰδε τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ Κεφ Β

ΦΥΛΛΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Νύχτα βαθεία... ἔχει ἤδη ἀπλώσει τὸ σκοτεινὸ πέπλο της, τὸν κεντημένο μὲ ἀστέρια. καὶ χύνει τὴν μελαγχολία στὲς ψυχές.

Ὡ νύχτα μυστική, βαθεία! πόσα μυστήρια κρύβεις μέσα σου! Πόσο σὲ νοιώθουν ἡ ψυχὴ ποὺ ξέρον νὰ πονοῦν καὶ νὰ αἰσθάνονται! Πόσον ὁ ἄνθρωπος ὑψώνεται εἰς συλλογισμοὺς καὶ σκέψεις καὶ δ νοῦς του πετᾷ εἰς ἄλλας σφαίρας λαμπροτέρας, θέλων νὰ ἐξιχνιάσῃ τὰ ἀνεξιχνίαστα. Προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ τὴν ἰδέαν τῆς ἀληθινῆς εὐτυχίας αὐτῆς ποὺ ζῇ τῷ ἄνθρωπος πάντοτε ἀπὸ μικρὸ παιδί, μὴ δὲ τὴν βρίσκει πούθενά. Τότε μόνον θὰ τὴν εἶδῃ, ὅταν ἡ ψυχὴ, ἀφοῦ ἀφίση τὸ σῶμα, πετάξῃ ἐλευθέρω πλέον ἀπὸ τὰ δεσμά της.

Ὡ νύχτα, ποὺ παρασύρεις τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου!

Οἱ διάττοντες πέφτουν ἀφίνοντας μιὰ χρυσὴ γραμμίτσα πῶς τους καὶ χάνονται στὸ ἄπειρον. Ὁ γκιώνης ξεφρονίζει μὲ τὴν λυπητερὴ λαλιά του, κλαίοντας τὸν ἀδικο θάνατο τοῦ μονακριβοῦ ἀδελφοῦ του. Πῶς μοῦ κάνει κακὸ αὐτὴ ἡ λυπητερὴ καὶ μονότονη λαλιά του, μοῦ μεταδίδει τὸν πόνο του καὶ μοῦ φέρνει μαυρὲς θλιβερὲς σκέψεις. Τί ἀπελπισία! Τί ἀπογοήτευσις μὲ καταλαμβάνει! Ἀρχίζω νὰ φοβᾶμαι, τὸ σκοτάδι ὅσο πάει γίνεται πεῖθ πυκνὸ, ἀδύνατον νὰ διακρίνω περὶ μακριά. Μόνον τὲς κορυφὲς τῶν βουνῶν ξεχωρίζω, μὰ καὶ κείνες μὲς διακρίνονται γιατί εἶνε σκεπασμένες μὲ τὸν πυκνὸ τῆς Νύχτας πέπλο. Δὲν βλέπω πούθενά κενά φῶς ποὺ νὰ διασκορπίσῃ αὐτὸ τὸ σκοτάδι, μὰ μοῦ δώσῃ κάποια ἐλπίδα, νομίζω πῶς εἶμαι χαμένη...

Ἀλλ' ὅχι, ἡ ἐλπίς δὲν χάνεται ποτέ. Βλέπω τ' ἀστέρια ἀπὸ ψηλά ποὺ μὲ κутτάζουν μὲ ἀγάπη, μὲ καλωσύνη σάν νὰ μοῦ λέγουν: «Προχώρη, μὴ φοβᾶσαι, ἔχε τὴν ἐλπίδα μέσα σου καὶ βιάδις μὲ θάρρος, εἶσαι παιδί ἀκόμα, ἔχεις νὰ περᾶσῃς πολλὰ βάσανα, πίκρες, ἀπογοητεύσεις, δὲν ἔφθασες οὔτε στὸ χάραγμα ἀκόμα τοῦ βίου σου, ἀλλὰ νὰ μὴν ἀτελείψῃσαι, ἡ ἐλπίς νὰ μὴ λείψῃ ποτέ ἀπὸ κοντά σου, τὸ θάρρος εἶνε τὸ πᾶν, εἶσαι παιδί ἀκόμα!.....»

Μεσάνυχτα τῆς 10ης Αυγούστου 1910.
Κερπινί Καλαβρύτων

Μελάχρα

Ο ΚΑΛΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Τελευταίως, ἓνας ἄνθρωπος παρουσιάσθη πρὸ τῆς ἀμερικανικῆς δικαιοσύνης. Καὶ τὸ ἔγκλημά του; ἡ πλέον αἰσχρὰ κλοπή. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε συνηγορῶν, ὁ πρόεδρος παρεκάλει ἓνα ἐκ τῶν παρόντων δικηγόρων, νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν κατηγορούμενον καὶ τῷ ἔδωκεν εἰκόσι λεπτῶν ἀδειαν ὡς ἀποσυρθῇ καὶ συνομιλήσῃ μετ' αὐτοῦ ἰδιαιτέρως. Ἐπειτα ἔφρασε νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν του ὡς συνηγορῶς.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐξῆλθον τῆς αἵθουσας, καὶ μετὰ πόροdon εἰκοσι λεπτῶν τῆς ὥρας ὁ δικηγόρος ἐπέστρεψε... μόνος!

— Καὶ ὁ κατηγορούμενος; ἐρωτᾷ ὁ πρόεδρος.

— Ἐφυγε, ἀπάντησεν ἀπλούστατα ὁ δικηγόρος.

— Πῶς;

— Ἡ ἐξοχότης σας μὲ ἐπεφόρτισε νὰ τοῦ δώσω μίαν καλὴν συμβουλὴν καὶ καμμίαν δὲν ἦρα καλλιτέραν ἀπὸ αὐτὴν!

Ἑλληνικὴ Θεότης

ΤΟ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙ

Τοῖου τοῖου τὸ σπουργίτι
Ἀπὸ δ'ὼ καὶ κ' εἰς πετᾷ
Καὶ μὲ τὴ μικρὴ του μύτη
Πάντα καὶ τι βασταίει.

Τοῖου τοῖου τὸ σπουργίτι
Νερὸ πίνει ἀπὸ ταῦλάκι
Καὶ πετᾷ γύρω στὸ σπίτι
Γιὰ νὰ βρῇ καλὸ φαγάκι.

Τοῖου τοῖου τὸ σπουργίτι
Τὸ καλὸ φαγάκι παίρνει
Καὶ κρατώντας τὸ 'ρτὴ μύτη
Στὰ πουλάκια του τὸ φέρνει.

Τοῖου τοῖου τὸ σπουργίτι
Τὰ πουλάκια του ταγίζει!
Καὶ μὲ ἀδειαν τὴ μύτη
Στοὺς ἀγροὺς ξαναγυρίζει.

Ἀθανάσιος Διάκος

ΜΙΑ ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ

Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐπεσκέφθην τὰς φυλακάς τοῦ Ρίου. Μόλις ἀνέβην, ἔφθασα εἰς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὅποιον, παρατηροῦσα κάτω, ἔβλεπα τοὺς καταδικασμένους. Μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα, τὸ ὅποιον ἔρριπα ἐκεῖ, εἶδα νέους καὶ γέροντας περικυβημένους τὸ ἔνδυμα τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς δυστυχίας. Ὡ! τί φορικτὴ, τί οἰκτρὰ ἡ πρώτη ἐκείνη ἐντύπωσις! Πληθὺς ἀνθρώπων νὰ ζοῦν εἰς τὴν φοβεράν ἐκείνην εἰρκτήν, χωρὶς κἂν νὰ ἔχουν μὴ μικρὰ ἐλπίδα ὅτι μποροῦν νὰ ἐπανάδουν ὅσους ἠγάπησαν! Καὶ ἓνας μεγάλος οἰκτος, μὴ μεγάλη συμπάθεια μὲ ἐκίνησε πρὸς τὰ δυστυχισμένα ἐκεῖνα ὄντα. Πρὸς στιγμὴν θὰ ἤθελα νὰ εἶχα τὴν ἐξουσίαν νὰ τοὺς ἐλευθερώσω ὅλους, ἀλλ' ἔξαφνα μιὰ πρὶ λογικὴ σκέψις ἐπεκράτησε εἰς τὸν νοῦν μου, καὶ μιὰ φωνὴ τοῦ φρόνιμου ἀκουσα μέσα μου νὰ λέγῃ:

«Δυσπᾶσαι αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ αὐτοὶ δὲν ἐλυπήθησαν τόσαις χήραις ποὺ τώρα ζοῦν βασανισμέναις γιὰ πάντα, τόσα ὄρφανὰ ποὺ πενοῦν... Ναί, αὐτοὶ ἐδῶ εἶνε καταδικασμένοι, αἰωνίως δυστυχεῖς, χωρὶς νὰ βλέπουν Θεοῦ πρόσωπον, ἀλλ' εἶνε οἱ ἴδιοι δημιουργοὶ τῆς ἀθλίας των καταστάσεως. Ὅταν ἐγκληματοῦσαν ἤνευραν πολὺ καλά, ὅτι μαζὺ μὲ τὰ ἐγκλήματα ποὺ ἔκαμαν, μαζὺ μὲ τὰ σπῖντα ποὺ ἔκλειναν, κατεδικάζοντο

καὶ οἱ ἴδιοι, καὶ κατέστρεψαν δολόκληρον τὴν ὑπαρξίν των».

Ἀκουσα καὶ ἐπεδοκίμασα τὴν λογικὴν αὐτὴν φωνήν, καὶ ἐσκέφθην ὅτι κατὰ περισσώτερον ἀπὸ ἐμὲ ξεύρουν ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι τοὺς κατεδικάσαν νὰ ζοῦν αἰωνίως στὴν ἀθλιότητα.

Ἑλπίς

ΧΑΡΑ—ΛΥΠΗ

Ι.

Κ' εἶδα ἀνθρώπους πολλοὺς μαζεμένους ἀπ' ἔξω ἀπὸ ἓνα σπίτι, ἀμάξια μπροστά του σταματοῦσαν, ἀνθρώποι ἀνεβοκατεβαίνουν, ἀνθὴ παντοῦ χύνανε τὸ μοσχοβολητό τους. Παπάδες ψέλνανε, καὶ ὅλοι γελοῦσαν!

Τότε κατάλαβα πῶς εἶχανε χαρὰ...

ΙΙ.

Κ' εἶδα ἀνθρώπους πολλοὺς μαζεμένους ἀπ' ἔξω ἀπὸ ἓνα σπίτι, ἀμάξια μπροστά του σταματοῦσαν, ἀνθρώποι ἀνεβοκατεβαίνουν, καὶ ἀνθὴ παντοῦ χύνανε τὸ μοσχοβολητό τους. Παπάδες εἶδα νὰ ψέλνουνε, μὰ ὅλοι κλαίγανε!

Τώρα κατάλαβα πῶς εἶχανε λύπη...

Μασκώτ

ΜΙΑ ΚΑΘΑΡΑ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Δύο χωρικοὶ ὁμιλοῦν περὶ τηλεγράφου.

— Πῶς εἰμπορεῖ νὰ φέρνῃ τὰ νέα τόσο γρήγορα;

— Ἀπλούστατον, εἶπεν ὁ ἄλλος: ἐγγίξεις τὴν μίαν ἀκρὴν τοῦ σύρματος καὶ ἡ ἄλλη ἀκρὴ γράφει ὅπως μὲ τὴν πέναν.

— Δὲν ἐννοῶ καλά...

— Θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω καλλιτέρα: ἔχεις κανένα σκύλον;

— Ναί.

— Πόσος εἶνε;

— Μετρίου ἀναστήματος.

— Ὅταν τοῦ πατῆς τὴν οὐρὰ, τί κάνει;

— Γαυγίζει.

— Ὑπόθεσε λοιπὸν ὅτι ὁ σκύλος σου, ἀντὶ μετρίου ἀναστήματος, νὰ ἦτο τόσο μεγάλος ὥστε νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὸ χωριὸ μας ἕως τὴν πρωτεύουσιν. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι, ἂν τοῦ πατῆς τὴν οὐρὰν ἐδῶ, θὰ γαυγίσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἰδοὺ φίλε μου τί εἶνε ὁ τηλεγράφος!

Πρωτοχάραγμα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ διδάσκαλος: — Λοιπὸν, τί μάς διδάσκει ἡ παραβολὴ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου;

Ὁ μαθητής, ἀφοῦ ἐσκέφθῃ πολλὴν ὥραν: — Ὅτι τὸ λάδι κάνει καλὸ στὲς πληγές.

*Ἐστὴλ ὑπὸ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου

*Ὁ μπαμπᾶς: — Ποιὸς ἔφαγε τὸ γλυκό;

*Ὁ Τοτός: — Ὁ Γιαννάκης, μπαμπᾶ!

*Ὁ Γιαννάκης: — Καὶ σὺ, δηλαδή, δὲν ἔφαγες;

*Ὁ Τοτός: — Ἐφαγα κ' ἐγὼ μὰ δὲν μὲ εἶδες ἐσύ!

*Ἐστὴλ ἀπὸ τὸ Χάνι τῆς Γραβίδας

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1909

(Ἰδε «Διάπλασι» τοῦ 1909, σελ. 306.)

Οἱ δικαιούμενοι κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως νὰ ψηφίσουν, ἀνῆλθοντο εἰς 1160. Πρὸς ὅλους αὐτοὺς ἀπέστειλα πρὸς συμπλήρωσιν τὸ ἐντυπον ψηφοδέλτιον, τὸ ὅποιον μοῦ ἐπέστρεψαν ἐντὸς τῆς προθεσμίας οἱ 1054. Ἀρα ἀπέσχον τῆς ψηφοφορίας μόνον 106. Ἐκ τῶν ψηφισάντων 1051 ἀπεκλεισθησαν τρεῖς, ὁ Λευκὸς Ἐλέφας, ὁ Παπατζέρας καὶ ὁ Ἑφραϊστος, διότι εἰς τὰ ψηφοδέλτια των ὑπάρχουν καὶ ψευδῶνυμα ἀντικατασταθέντα δι' ἀποδόσεως, παρὰ τὸν κανονισμόν. Ἡ διαλογὴ τῶν λοιπῶν 1051 ψηφοδελτίων φέρει ἐπιτυχόντας καὶ βραβευμένους τοὺς ἑξῆς:

Α'. ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἑλλάς τοῦ Μέλлонτος (μὲ ψήφους 608.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γαλανὴ μας Σταυροφόρα (ψ. 601.) — Ἀμάραντος Δόξα (ψ. 586.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου (ψ. 567.) — Σπινθὴρ τῆς Ἑλευθερίας (ψ. 563.) — Ἑλπίς τῶν Δυστυχῶν (ψ. 560.)

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Καμπάνα τῆς Ἁγίας Σοφίας (ψ. 545.) — Θρίαμβος τοῦ Ἑλληνισμοῦ (ψ. 391.) — Πόθος τῆς Πατρίδος (ψ. 377.) — Πανελλήνιον Ὀνειρον (ψ. 367.)

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Χρυσωμένη Λύσις (μὲ ψήφους 324.) — Ὁνοχοῦ Ἀεράκι (ψ. 318.) — Μυροβόλος Ἀῖρα (ψ. 317.) — Ἡχὼ τοῦ Λόγου (ψ. 315.) — Κελαρύων Ρυάκιον (ψ. 314.) — Κλάδος Ἑλλάδας (ψ. 313.) — Σιγὴ τοῦ Λόγου (ψ. 312.) — Περιπαθὴς Μελωδία (ψ. 310.) — Σιωπηλὴ Νύξ (ψ. 309.) — Φλοῖστος τοῦ Βοσπόρου (ψ. 306.) — Μελαχροινὸ Σμηρνηόπουλο (ψ. 144.) — Σεροφιλόσοφος (ψ. 144.) — Δακρύβρεκτος Κρητικὴ Σημαία (ψ. 135.) — Δοξασμένη Γαλανόλευκη (ψ. 72.) — Ἡχὼ τῆς Καρδιάς (ψ. 56.) — Δεινοπαθουμένη Ἑλλάς (ψ. 34.) — Ἑλληνικὸν Ὀνειρον (ψ. 34.) — Ὁραία Σμυρνηοπούλα (ψ. 15.) — Ἀθανάσιος Διάκος (ψ. 12.) — Λάτρης τῆς Ἑλλάδος (ψ. 11.) — Ἀφῆνης Κλωνάρι (ψ. 10.) — Φιλὴ τῆς Μᾶρας (ψ. 10.) — Φάμπουργκ τῆς Λευθερίας (ψ. 10.) — (Οἱ λαδόντες ὀλιγωτέρους τῶν 10 ψήφων παραλείπονται, διότι εἶνε πάρα πολλοί.)

Κατὰ τὰνωτέρω ἀποτελέσματα κατηρτίσθη ἐν Πρωτότυπον Ψηφοδέλτιον μὲ τὰ δέκα πρῶτα ἐρχόμενα ψευδῶνυμα, τὸ ἑξῆς:

Πρωτότυπον Ψηφοδέλτιον

1. — Ἑλλάς τοῦ Μέλλλοντος, 608
2. — Γαλανὴ μας Σταυροφόρα, 601
3. — Ἀμάραντος Δόξα, 586
4. — Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου, 567
5. — Σπινθὴρ τῆς Ἑλευθερίας, 563
6. — Ἑλπίς τῶν Δυστυχῶν, 560
7. — Καμπάνα τῆς Ἁγίας Σοφίας, 545
8. — Θρίαμβος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, 391
9. — Πόθος τῆς Πατρίδος, 377
10. — Πανελλήνιον Ὀνειρον, 367

Πρὸς τὸ πρῶτον τοῦτο ψηφοδέλτιον παρέβαλα ὅλα τὰλλα, ἐξακριβώσα δὲ ὅτι συμφωνότερον ἦτο τὸ ψηφοδέλτιον τῆς Ὁραίας Μολπῆς, συντεταγμένον ὡς ἑξῆς:

1. — Ἑλλάς τοῦ Μέλλλοντος (1)
2. — Γαλανὴ μας Σταυροφόρα (2)
3. — Ἀμάραντος Δόξα (3)
4. — Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου (4)

5. — Καμπάνα τῆς Ἁγίας Σοφίας (7)
6. — Ἑλπίς τῶν Δυστυχῶν (6)
7. — Πανελλήνιον Ὀνειρον (10)
8. — Σπινθὴρ τῆς Ἑλευθερίας (5)
9. — Πόθος τῆς Πατρίδος (9)
10. — Θρίαμβος τοῦ Ἑλληνισμοῦ (8)

Ὡς βλέπετε, ἡ Ὁραία Μολπὴ ἐψήφισε τοὺς βραβευθέντας δέκα, καὶ τῶν ἑξ ἀπὸ αὐτοὺς (τοῦ 1ου, τοῦ 2ου, τοῦ 3ου, τοῦ 4ου, τοῦ 6ου καὶ τοῦ 9ου) ἐπέτυχε καὶ τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν ἔχουν εἰς τὸ ψηφοδέλτιον. Τοὺς δέκα βραβευθέντας περιέχουν ἐπίσης καὶ τὰ ψηφοδέλτια πολλῶν ἄλλων, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως ἄλλοι ἐπέτυχον τὴν θέσιν ἐνὸς μόνου, ἄλλοι δύο, ἄλλοι τριῶν, ἄλλοι τεσσάρων καὶ ἄλλοι πέντε. Οἱ ἐπιτυχόντες τὴν θέσιν τῶν πέντε ἐκ τῶν βραβευθέντων ὑπερβαίνουν τοὺς ἐβδωμῆκοντα καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ βραβευθοῦν ὅλοι αὐτοὶ, τὰ ὑπολειπόμενα βραβεῖα ἀπενεμήθησαν διὰ κλήρου.

Β'. ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΕΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ὁραία Μολπῆ.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βολταίρος.

— Μαγαμένη Φύσις.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νύμφη τοῦ Νεῖλου. — Πανελλήνιος Ἰδέα. — Ἡλιακὴ Ἀκτίς.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ὁραία Σμυρνηοπούλα. — Ἀνδρομάτη. — Ἀμαδρέας. — Φλογέρα τοῦ Βοσπόρου.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας καὶ παρακαλῶ νὰ ζητήσουν τὰ δῶρά των συμφώνως πρὸς τὴν προκηρύξιν. Καθὼς εἵπαμεν, καὶ οἱ δέκα ἐκλεγέντες δικαιούται νὰ στείλουν τὴν φωτογραφίαν των πρὸς δημοσίευσιν. Ἐκ δὲ τῶν ἐκλογέων, μόνον ὁ πρῶτος βραβευθεὶς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 24ην Αυγούστου 1910

ΠΑΙΔΙΑ, ἀπὸ λίγα λόγια θὰ σὰς ἀπαντήσω σήμερα, διότι τὸ Δημοψήφισμα δὲν μοῦ ἄφισεν ἀρκετὸν τόπον.

Ἀπελπί: Ἑλπίς, ὁ πρῶτος συνδρομητής μου δὲν ἔχει δίκην. Ὅσα μοῦ ἀρέσουν τὰ ἐγκλήματα. Ὅσα κληρόνται τὰ δημοσιεύματα. Ἄν ἦτο αὐτὸ ποὺ σοῦ ἔλεγε, τότε δὲν θάπρεπετὰ κανέν.

Χαίρω ποὺ ἔμαθα τὰ νέα σου, Φασιανὴ τοῦ Σαντεκλέρ. Πολὺ ἐγέλασα μὲ τὴν φάρσαν. Γράψε εἰς τὸ τετράδιον Μ. Μυστικῶν τὰς ἀπαντήσεις σου καὶ στείλ' μου τὸ μὲν δεκάλεπτον γραμματόσημον, νὰ τὸ στείλῃ εἰς τὴν Λατρεῦτὴν Γαλανόλευκην.

Καίτῃ Ἀχ. σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις. Τοῦ χρόνου, ὅταν θὰ εἶσαι συνδρομητριά, ἂν βραβεύῃς εἰς κανένα Διαγωνισμόν, τότε μόνον θὰ σοῦ δημοσιεύσω τὴν εἰκόνα σου. Καὶ μάλιστα χάρισμα. Πρὸς τὸ παρὸν κανὲν δικαίωμα δὲν ἔχεις. Καὶ ἐδῶ ἀχάμῃ ποὺ σοῦ ἀπαντῶ, εἶνε κατάχρησις ἀλλὰ μὲ συνεκίνησε τόσο ἡ ἀγάπη σου!

Δ. Κ. Ραλ., ἔλαβα τὸ δελτάριόν σου ἀπὸ τὴν Βεζιέρην τοῦ Γκαίτε καὶ τοῦ Σίλλερ. Εἶσαι εὐτυχὴς ποὺ σπουδάζεις εἰς πόλιν τοιούτων ἀναμνήσεων. Ἐγὼ ἀχάμῃ τὴν ἰδίαν γραμματέα. Τὰς λύσεις τῶν ἑβδ. Διαγωνισμῶν εἰμπορεῖς νὰ τὰς στείλλῃς, καὶ ἂς φθάσουν ἀργότερα.

Χαιρετισμὸς τῆς Ἡλιογέννητης, ἔχω ἀκούσῃ ὅτι ἡ κυρία Δέλλα γράφει πολὺ εὐμορφα

διηγήματα γιὰ παιδιά. Ἀλλὰ οὔτε τὸ βιβλίον της μοῦ ἔστειλε, οὔτε τὴν διεύθυνσίν της ξεύρω διὰ νὰ τῇ γράψω.

Μητρικὴ Στοργή, κατὰ τὸν Κανονισμόν, ὅσα τετράδια Μ. Μυστικῶν δὲν συνοδεύονται εἰς τὸ καλὰθὶ τῶν ἀχρήστων. Ἀπὸ καλωσύνης μου ὅμως τὰ ἐπιστρέφω κάποτε πρὸς τοὺς ἀποστολεῖς των. Μοῦ εἶνε ἀδύνατον, βλέπεις, νὰ κρατῶ τέτοιους μικρολογισμούς. Ἐπιτολὴ μὲ ἔρανον δὲν ἐλήφθη.

Ἀνθοστόλιος Ἑξοχή, χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου. Γράφε μοῦ λοιπὸν συχνὰ διὰ νὰναπληρώσῃς τὸν χρόνον ποὺ ἐπέρασεν ἐστὶ!

Ἐκείνη ποὺ ἔγραφε γιὰ τὴν κοτσίδα της, Μπαροτοκαπινισμένη Γαλανόλευκη, εἶνε κορίτσι καὶ φυσικὰ ἔχει κοτσίδα. Καὶ ὁ Φαιδρὸς Ἀδάμης ἐπίσης εἶνε κορίτσι. Ζήτησε τὸνομά της καὶ πῶσαν νὰ σοῦ τὸ εἴπῃ.

Τὸ ξεῦρετε ὅτι ἀπὸ τώρα ἄρχισαν νὰ μοῦ στέλλουν τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1911; Νά, σήμερα μοῦ τὴν ἔστειλεν ἡ φίλη μου Φάμπουργκ τῆς Ἑλευθερίας. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ πρώτη, εἶνε, ἂν ἀγαπᾶτε, ἡ τριακοστὴ τετάρτη.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, Κάλυξ Ρόδου, κ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς συστάσεις καὶ ἐνεργείας. Νὰ ἔχω τόσον θερμὴν φιλίαν καὶ νὰ μὴ τὴν ξεύρω; Ἀμαρτία ἦταν!

Ὁραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Λατρεῦτὴ Γαλανόλευκη, Ποθητὴ Κωνσ

